

REISVERSLAG BEGIN 2020

STICHTING PECA

'CARRY EACH OTHERS BURDENS'

PECA
Pakistani European Christian Alliance

REISVERSLAG BEGIN 2020

BETTY SCHOUWENAAR

2

Dit verslag is geschreven door Betty Schouwenaar, voormalig bestuurslid van Stichting: 'The Savious Welfare'. Het werk van deze stichting is ondergebracht en overgenomen door Stichting PECA.

In dit verslag beschrijft Betty Schouwenaar haar reis en de verschillende bezoeken die ze aan het project heeft gebracht.

**BEZOEK AAN DE STEENFABRIEKEN,
BIJ EEN ARBEIDER IN HUIS**

REISVERSLAG BEGIN 2020

BETTY SCHOUWENAAR

3

VERTREK

Zaterdag 29 februari 2020 vertrok ik samen met Myra Bhatti richting Pakistan. We hadden 4 koffers met 80 kg bij ons. We werden hartelijk uitgezwaaid door Sabina, de moeder van Myra en haar tante Shabana en oom John. We vlogen om 15.15 uur van Schiphol naar Doha, de hoofdstad van Qatar. Er was wifi in het vliegtuig en op het vliegveld van Doha zodat wij berichtjes konden sturen naar familie. Na 2 uur wachten vlogen we naar Airport Lahore.

“Zoiets hadden we totaal niet verwacht, een enorme verrassing.”

Betty Schouwenaar

FEESTELIJK WELKOM

We arriveerden zondag, plaatselijke tijd om half 8 s, morgens. Op het vliegveld wachtte ons een enorm welkom, met trommels en we kregen een mooie bloemslinger om onze nek. Sylvester sloot heel blij zijn dochter Myra in zijn armen na een aantal weken elkaar niet gezien te hebben.

De hele kerkenraad plus pastor Thomas was vertegenwoordigd. Zoiets hadden we totaal niet verwacht, een enorme verrassing. Per auto ging de reis naar Khaliq Nagar. Daar wachtte ons weer een warm welkom door alle docenten en de wijkbewoners. Daarna richting kerk. De vrouwen deden een dansje voor, ik deed een poging om met hen mee te dansen. Daarna een ontmoeting met diverse mensen waaronder het bestuur van The Saviour's Welfare.

**AANKOMST IN LAHORE
MET EEN FEESTELIJK WELKOM**

KERKDIENST

De kerkdienst was gewoon een uurtje verzet, dat kan allemaal in Pakistan. De kerk was afgeladen vol. Er werd veel gezongen in het Urdu. De kinderen van de zondagsschool zongen een mooi lied voor ons. Heel ontroerend. De dienst werd geleid door alle drie de pastors*. Ondanks dat we de afgelopen nacht bijna niet geslapen hadden, waren we fit genoeg om de dienst bij te wonen. Aan het eind van de dienst heb ik nog een woordje gesproken om allen te bedanken voor de warme ontvangst en het voorrecht te hebben om de komende 10 dagen bij hen te zijn.

*Pastor incharge Thomas Javed, Pastor Suleman en Pastor Asif.
Pastor Suleman werkt met name in steenbakkerijen en pastor Asif werkt in de wijk Khaliq Nagar.*

LUNCH MET OUDEREN

Daarna stond een lunch met de ouderen van de wijk in de planning. Door een gebrek aan ruimte vond dit buiten plaats. Iedereen zat aan een lange tafel en werd bediend door de jongeren van de jeugdgroep van de kerk. Na de lunch konden wij de ouderen spreken en kregen we een korte rondleiding van de keuken waar de jongeren al waren begonnen aan de grote berg afwas.

Er werd na de lunch een korte pauze ingelast en daarna thee gedronken in de gemeenschappelijke ontmoetingsruimte. Iedereen kan daar gewoon binnen komen. Ik noemde deze ruimte ook wel de "Bijenkorf", een gezellig gezoem waar iedereen in en uit kan vliegen.

LUNCH MET OUDEREN
UIT KHALIQ NAGAR

BEZOEK AAN HET HOSTEL

Er stond om 18.00 uur een bezoek aan het hostel op het programma. Deze opvang van voormalige kindslaven. Een geweldig mooi initiatief. Er zijn momenteel 35 kinderen vrij gekocht bij de baas van de steenbakkerij, een uurtje rijden van KN. Deze kinderen gaan nu naar school op de compound van het project. Het jonge echtpaar Salman en Alina en hun jonge baby, wonen ook in het hostel en zorgen 24/7 voor de kinderen. Er zijn 2 slaapzalen gescheiden voor oudere jongens en meisjes en jonge jongens. Na schooltijd krijgen de kinderen sportlessen van Suleman op het dak van het gebouw.

Alina kookt voor de kinderen, er is daarvoor een eenvoudig keukentje aanwezig. Er is tevens ook wasgelegenheden voor de kinderen.

Tijdens ons bezoek vertelden ze wat over zichzelf, hun thuissituatie en hoe het gaat op school. Sommigen zijn vrijmoedig om van alles te vertellen, anderen volgen schoorvoetend. Ze zongen uit volle borst liedjes in het Urdu. Het was een heel mooi moment om deze kinderen met hun begeleiders te ontmoeten. Natuurlijk missen ze hun ouders wel, maar er is geen andere mogelijkheid. De ouders bezoeken hun kinderen geregeld. Ze komen met de bus naar KN. De meeste ouders proberen om elke zondag de kerkdienst bij te wonen en daarna een paar uurtjes door te brengen met hun kinderen. Zo hoeven ze niet van elkaar te vervreemden.

AANKOMST BIJ HET HOSTEL & DE SAVIOUR'S SCHOOL MET EEN FEESTELIJK WELKOM

BEZOEK AAN DE SAVIOUR'S SCHOOL

De volgende morgen na een ontbijt gaan wij met Sylvester en de general manager van TSW naar de school die tegenover de gemeenschappelijke ontmoetingsruimte ligt.

Wederom een geweldige ontmoeting met het personeel en de 300 leerlingen. Een paar van hen staan in rijen buiten opgesteld in het verplichte uniform groen/wit om ons te verwelkomen in de school. De jongens staan in strakke rijen het Pakistaanse volkslied te zingen met de vlag erbij, heel indrukwekkend.

Daarna gaan we naar de lerarenkamer voor een ontmoeting met Azim, general director van de school en Saba Faisal, hoofd van de docenten, die ook allemaal aanwezig waren..

Ik had als cadeautjes potjes Multi- vitamines mee genomen op advies van Sylvester en dozen bonbons. Na enige hilariteit besloten we dat de getrouwde mensen de vitamines kregen en de ongetrouwde de bonbons. Ik had ook folders en boekjes van Dronten en Flevoland mee genomen, zo kregen ze een indruk van ons woongebied.

De nieuwe school is een functioneel en mooi licht gebouw geworden. Het is er keurig schoon en geeft een warme indruk van zorg voor elkaar. Er zijn twee verdiepingen met 300 leerlingen en 15 leerkrachten die ongeveer 80-/90.- euro per maand verdienen. Het hoofd heeft een salaris van 110.-.

Het onderwijs staat op hoog niveau en voldoet ruimschoots aan de officiële eisen. Oxfordniveau.

IN GESPREK MET DE DOCENTEN
VAN DE SAVIOUR'S SCHOOL

REISVERSLAG BEGIN 2020

BETTY SCHOUWENAAR

7

Er zijn 10 klassen waarvan de laatste klassen opleiden tot het doen van toelating tot hoger beroeps onderwijs. Met dit diploma kunnen ze verder studeren. Meestal dus hbo op Havo/VWO-niveau.

Na die 10 jaar moeten ze ergens anders heen maar kunnen ook kiezen voor MBO-opleiding. De Savioursschool werkt samen met sommige scholen waar de leerlingen een ambt kunnen leren, bv. kunsttanden maken, of elektricien worden. The Saviour's school heeft een overeenkomst dat zij elk schooljaar een paar leerlingen kosteloos onderwijs laten volgen op hun school. We bezochten alle klassen waar de docenten ons een mooi in elkaar geknutseld stukje handenarbeid aanboden. Heel kleurig en met een gedichtje erbij. Het valt op hoe kleurig en creatief de lokalen zijn, met mooie tekeningen op de muren. Een goede atmosfeer uitademend. De gemaakte kunstwerkjes namen we mee naar huis als dierbare herinnering aan de kinderen en onderwijzers.

Computers zijn er, zodat de leerlingen niet als digibeten verder moeten. Pastor Thomas geeft godsdienstlessen. De docenten zijn geweldig, heel gemotiveerd en zien het als hun levenstaak om deze kinderen te onderwijzen, wegwijs te maken en weerbaar voor de maatschappij waarvan ze deel uitmaken.

OP DE FOTO MET TWEE DOCENTEN
VAN DE SAVIOUR'S SCHOOL

ONTMOETING MET HET BESTUUR VAN PROJECT: 'THE SAVIOUR'S WELFARE'

Het bestuur is in 2016 opgericht. Het bestaat uit 10 leden waaronder Sylvester Bhatti.

Het bestuur heeft de volgende taken:

- De Kerk (Saviour's Church)
- De School (Saviour's School)
- Het Naaicentrum
- Het Hostel
- Het opvanghuis voor de ouderen
- Volwasseneducatie
- De Dokterspost
- Waterpomp

Een omvangrijke taak met enthousiaste en gemotiveerde bestuurleden. Sylvester is voorzitter, Azeem is secretaris en Shamim is penningmeester van het bestuur. Verder zijn Monica, Josephine, Christina en Shazia, Pastor Thomas en Pastor Suleman algemene bestuursleden en adviseurs.

Het beleidsplan van de school wordt altijd besproken. Het schooljaar begint op 1 april en eindigt 31 maart het jaar daarop volgend. In de zomer is er geen school vanwege de hitte waarin het 45 graden kan worden. De benodigdheden zoals pennen, boeken en ander materiaal per kind kosten ongeveer 3000 Roepie, plm. 25.-per jaar.

Er zijn veel kerken en Chr. scholen in Pakistan. De rijken hebben hun eigen scholen. Pastor Thomas stelt aan de orde dat christelijke studenten geen visum kunnen krijgen om in het buitenland te studeren. De Nederlandse ambassade in Islamabad verleent geen visum omdat men bang is dat de studenten na hun studie, asiel aanvragen in het land waar ze studeren. Dit geldt alleen voor minderheden, moslims krijgen wel een visum.

**IN GESPREK MET HET BESTUUR
VAN PROJECT: 'THE SAVIOUR'S WELFARE'**

SCHOOLREISJE MET THE SAVIOUR'S SCHOOL

Dit schoolreisje kregen de kinderen namens mij als een cadeautje, omdat ze een uitje zoals dit niet zo vaak meemaken. Er was 1 bus geregeld, maar dat wilde niet passen en het bleek al snel dat er nog een mooie gekleurde bus moest komen.

Een uurtje rijden buiten Lahore was een prachtig park waar de kinderen heerlijk konden spelen, bootje varen, waterfietsen en op de speeltoestellen spelen. Er was eten mee genomen dat tijdens de lunch in een kring, zittend op het gras, werd genuttigd. De allerkleinsten waren niet mee en de oudsten ook niet omdat ze net een soort landelijk eindexamen hadden. Er waren ook een aantal ouders mee.

Samen met Myra leerde ik de kinderen nog wat Hollandse spelletjes en zij leerden ons ook Pakistaanse spelletjes en liedjes.

Anneke van der Steen uit Dronten, had ballonnen en bellenblazers mee gegeven. Ik heb die uitgedeeld aan de allerjongste kinderen die er heel veel gebruik van maakten en plezier mee hadden.

DE BUSSEN VOOR
HET SCHOOLREISJE

Om 16.00 uur gingen we weer huiswaarts. Sylvester, Azeem en de chauffeur/beveiligder Akbar namen ons mee in een aparte auto naar de enige Pakistaans/Indiase grens Waghaborder. We waren toch in de buurt en het is een hele belevenis.

We waren eigenlijk te laat, de ceremonie was al bezig, maar Sylvester zei dat er een Hollandse vrouw bij was die het heel graag wou zien. De slagboom ging onmiddellijk open en we konden het spektakel meemaken. Erg indrukwekkend met veel vertoon van militairen aan beide kanten van de grens. De vlaggen werden aan weerszijden gestreken. Veel foto's gemaakt en na de plechtigheid wilden heel veel Pakistaanse families met mij, als enige blanke, op de foto. Hilarisch.

“Een uurtje rijden buiten Lahore was een prachtig park waar de kinderen heerlijk konden spelen, bootje varen, waterfietsen en op de speeltoestellen spelen.”

Betty Schouwenaar

BEZOEK AAN DE STEENFABRIEKEN IN LAHORE

Myra en ik gingen samen met Sylvester en Azeem naar de steenbakkerij. Daar werden ze opgewacht door Pastor Suleman die al toestemming had gevraagd aan de baas van de fabriek om een rondleiding te geven. Een eindeloze vlakte van stenen. De pastor is via TSW aangewezen om dagelijks verschillende steenbakkerijen te bezoeken om de mensen te bemoedigen.

De werkers zijn vanaf 's morgens 5 uur tot 's middags 4 uur aan het werk, sommigen met blote benen in de modder.

Zij moeten eerst zorgen voor een mengsel van klei en water. Van diezelfde substantie maken ze 1000 stenen per dag in een mal. Voor 1000 stenen krijgen ze 1200 roepie, omgerekend ongeveer €7.20. Maken ze minder en dat gebeurt vaak, het is veel en zwaar werk, dan krijgen ze 5.38 euro per dag.

De ouderen maken soms maar 300 stenen per dag en ontvangen maar 3.60 euro per dag.

De werkers hebben vaak schulden bij de baas van de fabriek omdat ze van zo weinig geld niet rond kunnen komen. Het nadeel van die schulden is dat ze daarmee ook minder inkomen krijgen. Mensen met schulden krijgen namelijk 900 roepies voor 1000 stenen in plaats van 1200 roepies. Bij minder stenen is dat bedrag nog lager. Het is met recht slavenwerk. Vaak helpt het hele gezin mee. Soms al vanaf 5 jaar oud.

EEN BEZOEK AAN DE
STEENFABRIEKEN

Deze steenbakkerij bestaat al heel lang en er werken hele generaties daar op deze wijze en komen zo nooit uit de schulden. Daarom vindt het bestuur van de TSW het zo belangrijk om vooral de kinderen te helpen door hen met onderwijs weer een kans te geven.

We waren allen zeer onder de indruk van deze slavenarbeid. De werkers zijn om 4 uur vrij en ze ontvingen ons daarna bij hun huizen, vlakbij het fabrieksterrein. Tot onze verrassing was het ontvangst met trommels en andere instrumenten en een groot bord waarop stond: "Welkom Betty Schouwenaar"

De mensen gingen met z'n allen op de grond zitten, wij werden geïnstalleerd achter een tafeltje. Pastor Suleman is het luisterend oor voor deze mensen en helpt hen zoveel het in zijn vermogen is. Hij las een deel uit de Bijbel met ons en er werd gezongen en gebeden. Er waren ook zieken, gehandicapten en een jongen met een verbrijzelde voet door een ongeluk met een machine. Toen ik terug was in Nederland kon ik dat jongetje niet vergeten. Ik heb later nog een giff gegeven waarmee een aangepaste schoen aangeschaft kon worden voor hem. Ook de dokterskosten die zijn ouders al hadden geleend bij de baas, zijn inmiddels afgelost.

**BIJENKOMST NA HET BEZOEK
AAN DE STEENFABRIEKEN**

Een van de vrijgekochte gezinnen, heeft nu een loader-riksja. Die wordt gefinancierd met een inkomsten genererend programma van TSW. Hij kan nu ook stenen vervoeren en heeft zo een dubbel inkomen. Hiermee kon hij zijn schulden zelf aflossen, zijn termijnen voor de riksja betalen en ook voldoende verdienen om zijn gezin te onderhouden. Er zijn zoveel slavenarbeiders en het gaat allemaal nog erg langzaam, want vrijkopen kost veel geld. Maar er is een begin, vooral voor de kinderen. Er zijn sponsors in Nederland die sommige kinderen sponsoren om in het hostel te wonen en naar school te kunnen gaan.

We hadden een zeer indrukwekkende ontmoeting met deze mensen. Ze waren blij om gezien te worden en terechte aandacht kregen. We hopen dat hun situatie ooit nog eens verandert.

Hun hoop is op hun eigen kinderen, dat ze ooit uit de cirkel van armoede kunnen komen. Een heel mooi initiatief van het bestuur om hieraan mee te werken. Groot respect voor pastor Suleman die altijd maar weer klaar staat voor zijn mensen.

Toen het weer tijd was om naar huis te gaan stelde de vrijgekochte man voor om ons een lift te geven naar onze auto. We zagen dit als een grap, want op een loader-riksja kan je immers niet zitten. Maar hij was serieus en bracht ons werkelijk naar de auto met zijn riksja. De kinderen vonden dit ook erg leuk, want ze kregen een leuk ritje met ons.

**ÉÉN LIFT NAAR DE AUTO
MET EEN LOADER-RIKSHA**

EEN BEZOEK AAN HET NAAICENTRUM

In het naaicentrum worden vrouwen opgeleid tot coupeuse zodat ze zelf kleding kunnen maken en verkopen. Ze krijgen na 1 jaar een diploma mee naar huis. Zo kunnen buurvrouwen of familie vragen iets voor hen te naaien of hun spullen op een markt verkopen.

Hiermee kunnen ze iets verdienen voor hun gezin en op eigen benen leren staan. De vrouwen zijn er erg blij mee en gemotiveerd. Desgevraagd naar de machines, bleek dat er 2 niet werkten en er was geen geld voor reparatie. Ik heb de lerares aangeboden om deze machines te laten repareren en nog wat geld voor stof gegeven. Daar waren ze erg dankbaar voor, want door een tekort aan financiën hadden ze ook niet voldoende stof. Toen we afscheid namen kreeg ik nog een mooie tuniek van de lerares. Een zeer waardevol bezoek waar we tevreden vandaan kwamen, omdat dit een stukje zelfvoorziening is.

“Toen we afscheid namen kreeg ik nog een mooie tuniek van de lerares.”

Betty Schouwenaar

EÉN BEZOEKJE AAN HET NAAICENTRUM
MET EEN KLEINE OEFENING

OP BEZOEK BIJ DE OUDEREN IN KHALIQ NAGAR

We hadden al enkele keren kennis gemaakt met de ouderen, maar we gingen ook officieel naar hun onderkomen. 9 ouderen hebben daar onderdak gevonden en krijgen elke dag een warme maaltijd.

De kok Ajaz en zijn hulp Razia, verstaan de kunst om met weinig middelen een goede en voedzame maaltijd klaar te maken. Naast het onderkomen van de ouderen, is een klein keukentje maar groot genoeg om dit eten te bereiden. Er zijn 6 mannen en 3 vrouwen. Ze slapen nu nog in dezelfde grote kamer, maar ze willen erg graag een aparte ruimte. Daar wordt naar uit gekeken. Heel misschien kan er nog een huisje gekocht worden op de compound.

De ouderen genieten op hun eigen wijze. Ze zitten vaak lekker buiten op een bankje met elkaar te praten.

In 2011 heeft MAX Maakt Mogelijk 80.000 euro beschikbaar gesteld om deze mensen op te vangen. Het is heel fijn dat deze opvang er nog steeds is. Schoonmaker Abdul houdt alles bij, ook het hostel, en de andere gebouwen, zoals de school, de kerkzaal en de gemeenschappelijke ruimte. Er is gelukkig alweer een paar jaar een waterpomp met goed drinkwater, daardoor gaat de gezondheid met sprongen vooruit. Weinig maagproblemen en andere kwaaltjes! Mensen uit de buurt kunnen daar ook water tappen.

OP BEZOEK BIJ DE OUDEREN, NA KENNIS
GEMAAKT TE HEBBEN BIJ DE MAALTIJD

VOLWASSEN EDUCATIE

's Middags als de school gesloten is voor de kinderen, krijgt er een groep volwassen-onderwijs om het Urdu-schrift te schrijven en lezen. Dit is nog niet zo makkelijk maar ook hier zijn de mensen erg leergierig. Ze krijgen ook Engelse les, de tweede taal van Pakistan. Hier ook weer een enthousiaste docente en gemotiveerde mensen om te leren lezen en schrijven. Zo kunnen ze ook hun kinderen thuis helpen met huiswerk. Een wereld gaat voor hen open. Het viel op dat er met name vrouwen in de klas zaten. Tijdens ons bezoek was er maar 1 jongen.

“Hier ook weer een enthousiaste docente en gemotiveerde mensen om te leren lezen en schrijven. Zo kunnen ze ook hun kinderen thuis helpen met huiswerk.”

Betty Schouwenaar

DE DOKTERSPOST

Deze is gevestigd aan de voorkant van de gemeenschappelijke ruimte. Een jonge arts houdt 2x per week een hele dag spreekuur waar dankbaar gebruik van wordt gemaakt. De mensen moeten 0.30 cent voor de medicijnen betalen. In de stad waar ze heen zouden moeten gaan, is het vele malen duurder. Er is helaas wel een tekort aan medicijnen. De arts doet dit werk uit ideële overwegingen.

Om de allerarmsten te helpen. Hij krijgt een kleine vergoeding voor deze 2 dagen per week.

A young doctor in a white lab coat is sitting at a desk in a pharmacy. He is talking to a woman with long dark hair and an older woman with grey hair. The pharmacy shelves are filled with various medicines and supplies.

**DE JONGE ARTS LEGT UIT
BIJ EEN BEZOEK AAN DE POST**

BEZOEK AAN LAHORE

Tijdens de drukke dagen kregen wij ook een dagje vrij waarin wij wat bezienswaardigheden van Lahore konden bezoeken. Die dag zijn we de stad in gegaan om de beroemde grote moskee en paleis te bekijken o.l.v. een gids. Hij liet ons in de moskee zien dat de akoestiek geweldig was, als de microfoon uitvalt, dan gebruikt hij de akoestiek zoals die in vroeger tijden er was, als microfoon. Daarna liet hij het paleis van een keizer uit de 15e eeuw zien. Het paleis is gebouwd naar het model van de Taj Mahal in India. Zeer indrukwekkend maar ook overdadig luxueus ingericht. Een van de delen van het paleis was volledig ingericht voor de vrouw van de keizer. Daar waren alle kamers volledig ingericht met spiegels, paarlemoer e.d.

Het verkeer in Lahore is ontzettend chaotisch. We kwamen vast te zitten, maar de beveiligers die ons volgden in een riksja, gingen er middenin staan met hun geweer. Kennelijk maakte dat indruk, waardoor wij zo door konden rijden. We bezochten nog een drukke bazaar, heel bijzonder. Dit was een toeristische dag waar we erg van genoten hebben.

HET AANBIEDEN VAN MOOIE FOTO'S

Zaterdag na het ontbijt, bood onze fotograaf Nishan ons een prachtige grote foto aan van ons bezoek aan de ceremonie bij de grens India/Pakistan, Wagha-border. Hierop stonden Sylvester, Myra en Betty

Daarna waren weer alle docenten verzameld voor de school en ontvingen wij een afscheidscadeau, een grote foto met alle docenten, Sylvester, Myra en ik. Een mooie verrassing en zoals gewoonlijk een hartelijke en warme ontmoeting. 's Middags ging Myra bij haar tante en nichtjes op bezoek. Heel goed voor de familie-contacten.

Samen met Sylvester bleef ik in het gebouw. Twee meisjes uit het hostel, Naina en Chanda kwamen binnen spelen. Ik heb mij prima vermaakt met die meisjes.

Samen met hen ben ik naar de ouderen gegaan om daar nog wat foto's te maken. Ze begrepen mij meestal niet, maar ondanks de taalbarrière hebben we elkaar toch kunnen begrijpen door gebaren.

Die avond hebben we gegeten bij Ms. Tahira en Sir Sajid, twee docenten van de school. Zij werkten eerst op een openbare school en een RK. school maar uiteindelijk kozen ze voor de Saviour's school waar ze zich heel erg thuis voelen.

DE LAATSTE DAG

Dan breekt de zondag aan voor het afscheid. We wonen een mooie kerkdienst bij, met veel mooie liederen en psalmen. Sylvester houdt de preek over een bijbelstuk die werd voorgesteld door mij. Ik las iets voor uit de Vastenkalendar, meegenomen uit Nederland. Sylvester en Myra vertaalden in het Urdu. Er werd een video vertoond waarin Dorothee, voormalig bestuurslid, de gemeente toesprak. Besloten met een lied over Hoop van de zanggroep Sela. Dit werd erg gewaardeerd door de mensen.

Daarna werd er buiten een boom geplant. Een idee van mij, als de boom groot is, kunnen de ouderen lekker in de schaduw zitten. Er wordt een eenvoudige lunch gebracht buiten aan lange tafels en er wordt weer met de ouderen gegeten. Ik maak nog een aantal foto's van hen waaronder eentje waar ik vraag aan 2 mannen om op de wip te gaan zitten. Was een hilarisch moment, maar vrolijk. Daarna een hele gezellige bijeenkomst met de docenten, de pastores en het bestuur. Pastor Thomas speelde op een soort harmonica en Azeem zat achter de trommels.

Er werd nog een dansje uitgevoerd en men wist dat ik binnenkort jarig zou zijn. Daarom hadden ze een mooie taart met 2 kaarsjes gekocht en werd ik hartelijk toegezongen in het Urdu. Ik was er ontroerd door en pinkte enkele tranen weg vanwege het naderend afscheid. Tranen van blijdschap om de hartelijke en warme ontvangst maar ook een beetje verdrietig om de mensen in de sloppenwijk achter te moeten laten. Misschien vanwege een voorgevoel van de Coronacrisis die vrij snel daarna ook in Khaliq Nagar zich openbaarde.

BIJeenkomst en afscheid
in de Saviour's Church

SLOTWOORD

In 2010 nam Sylvester Bhatti het besluit om de allerarmsten in zijn land te gaan helpen. Zo kwam hij terecht in de sloppenwijk Khaliq Nagar en na 10 jaar staat daar een prachtig complex.

Als een "safe haven" voor al die mensen die daar terecht kunnen als ze hulp nodig hebben en op adem kunnen komen. Zondags kunnen ze veilig in The Saviour,s Church samen zingen, muziek maken, bidden en de pastor leest daar uit de Bijbel en geeft hen troostende woorden en hoop voor de toekomst. De kinderen kunnen naar school, de kinderen van het hostel ook, de volwassenen leren lezen en schrijven, de oudere mensen hebben onderdak.

De dokter zorgt voor de zieken en zo kan er nog meer genoemd worden, zoals de docenten , het bestuur, de bewakers, de kok, de schoonmakers, de beveiligers, maar bovenal Sylvester die als initiatiefnemer dit alles heeft mogelijk gemaakt, gesteund door het bestuur in Dronten.

We hopen dat dit mooie initiatief nog heel veel jaren mag blijven bestaan en de mensen in Khaliq Nagar blijft begeleiden tot verzelfstandiging in de toekomst.

Betty Schouwenaar ,voormalig bestuurslid Stichting: 'The Saviours Welfare'

FEESTJE VANWEGE DE VERJAARDAG
VAN BETTY SCHOUWENAAR